

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Debrecenben 2011. március 9. napján tartott harmadfokú nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A magánokirat-hamisítás vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2010. október 26. napján kihirdetett 3.Bf.1217/2009/26. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

vádlott bűnös további 1 rb. kiskorú veszélyeztetés büntetében (Btk. 195. § (1) bekezdés).

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban a kirendelt védő díjazásával kapcsolatban a vádlottat terhelő 3.750,- (Háromezer-hétszázötven) forint bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A Miskolci Városi Bíróság megismételt eljárás keretében 2009. június 4. napján kihirdetett 13.B.4294/2008/27. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §), súlyos testi sértés büntetékének kísérletében (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés), könnyű testi sértés vétségében (Btk. 170. § (1) bekezdés), 3 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 175. § (1) bekezdés), 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 175. § (1) és (3) bekezdés I. fordulat e) pont), folytatólagosan elkövetett magánlaksértés vétségének kísérletében (Btk. 176. § (1) bekezdés), és 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében (Btk. 195. § (1) bekezdés). Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Ezt követően a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a vádlott és védője felmentésre illetve enyhítésre irányuló fellebbezése folytán eljárva 2010. október 26. napján kihirdetett 3.Bf.1217/2009/26. számú ítéletében a Miskolci Városi Bíróság ítéletét megváltoztatta és 1 rb. testi sértés vétsége (Btk. 170. § (1) bekezdés) és folytatólagosan elkövetett magánlaksértés vétségének kísérlete (Btk. 176. § (1) bekezdés) tekintetében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette, míg 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette (Btk. 195. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól a vádlottat felmentette. A vádlott büntetését összesen 200.000,- forint pénzbüntetésre enyhítette. Rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatásáról meg nem fizetés esetére, valamint a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezést pontosította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A megyei bíróság eljárásában bizonyítás felvételét rendelte el figyelemmel arra, hogy a kiskorú veszélyeztetésének büntette tekintetében nem állt rendelkezésre szakvélemény, így szakértőt rendelt ki, valamint iratokat szerzett be, majd az ítélet tényállását a személyi valamint a történeti tényállás tekintetében kiegészítette.

Megállapította a megyei bíróság, hogy magánindítvány hiánya a büntethetőséget kizárja 1 rb. Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző testi sértés vétsége (2/a. tényállási pont) és a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző folytatólagosan elkövetett magánlaksértés vétségének a kísérlete (2/c. pont) tekintetében, így ebben a részben az ítéletet hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette figyelemmel a Btk. 22. § h) pontjára, valamint a Be. 373. § 1/b. pontjára.

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést vádlottnak az 2 rb. kiskorú veszélyeztetése büntett miatt emelt vád alóli felmentése miatt a vádlott bűnösségének megállapítása és a büntetés súlyosítása végett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf. 455/2010/1-I. számú átiratában a vádlott felmentése miatt bejelentett ügyészi fellebbezést annak helyes indokainál fogva fenntartotta. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a kiskorú veszélyeztetés büntette bűncselekmény a veszélyeztetés bekövetkezésével befejezett, a kiskorú gyermek fejlődésének tényleges károsodása a törvényi tényálláshoz nem tartozó következmény. Jelen esetben még az is megállapítható dr. klinikai szakpszichológus megállapításából, hogy a vádlott magatartásának viselkedésének következményeként mindkét gyermek folyamatos terápiára szorul és a utónevű gyermek érzelmi intellektuális fejlődését egyértelműen károsította a vádlotti magatartás. A vádlottnak a beszámítási képessége közepes fokú korlátozottsága ellenére is fel kellett ismernie azt, hogy a gyermekei erkölcsi és értelmi fejlődését veszélyezteti akkor, amikor számukra sokkoló hatásként előttük minden ok nélkül nagyapjukat bántalmazta, nagyanyjukat ellökte, illetve amikor személyi szabadságukban őket akadályozta. A másodfokú eljárásban megtartott nyilvános ülésen az ügyész indítványozta, hogy a bíróság a vádlottat további 2 rb. kiskorú veszélyeztetés büntetében is mondja ki bűnösnek, valamint vele szemben felfüggesztett börtönbüntetést szabjon ki.

A vádlott védője a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokainál fogva. A vádlott részletesen előadott utolsó szó joga felszólalásában az okirat-hamisítás kivételével a vád koholtságára hivatkozással az összes vádpont alóli felmentését kérte.

A Debreceni Ítéltábla a másod fellebbezést a Be. 393. §-ának (2) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

A Be. 386. § (1) bekezdése értelmében harmadfokú eljárásnak helye van akkor, ha a másodfokú bíróság ügydöntő határozatának eltérő rendelkezése a büntető anyagi jog szabályát sérti. Ez a feltétel természetesen nem a másodfellebbezés joghatályosságának, hanem az érdemi elbírálásának alaposságának a kérdése, illetve feltétele. A Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján a másodfokú bírósági ítélet ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével az első fokon elítélt vádlottat felmentette, vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette. Figyelemmel ezen feltétel bekövetkezésére, az ügyészi fellebbezés joghatályosnak tekinthető. A Be. 387. § (2) bekezdése a felülbírálat terjedelme körében rögzíti, hogy ha a másodfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a fellebbezés folytán a harmadfokú bíróság az ítélet minden rendelkezését felülbírálja, kivéve a másodfokú bíróság által az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezését helybenhagyó részét.

A Be. 385. § szerint a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú bírósági eljárásról szóló 14. fejezet rendelkezéseit is alkalmazni kell a 15. fejezetben foglalt eltérésekre figyelemmel. A másodfokú eljárásból alkalmazandó szabály eltérő rendelkezés hiányában a Be. 348. § (2) bekezdése, mely szerint, ha a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat az ítéletnek csak az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése bírálható felül, amely ellen fellebbeztek.

Mindebből következően a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságnak az 1 rb. testi sértés vétsége (2/a. pont) és 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánlaksértés vétségének a kísérlete (2/c. pont) tekintetében hozott eljárást megszüntető rendelkezésére a harmadfokú felülbírálat ügyészi fellebbezés hiányában nem terjedhetett ki. A részjogerő, tehát a súlyosítási tilalmat és a másodfokú felülbírálat terjedelmét meghatározó rendelkezésekkel összhangban a harmadfokú felülbírálat terjedelmét is kizárólag a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezések tekintetében korlátozza. Egyebekben, ha egyszer megnyílt a harmadfokú felülbírálat lehetősége, akkor az a másodfokú ítélet valamennyi rendelkezésére és az azt megelőző teljes első- és másodfokú eljárásra (Be. 387. § (1) bekezdés) is kiterjed.

A Debreceni Ítéltábla az ügyész fellebbezését - részben - alaposnak találta. A harmadfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a Be. 387. § (1) bekezdésének megfelelő terjedelemben felülbírálta a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az első- és másodfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta a másodfokú ítélet megalapozottságát is. Megállapította, hogy az első- és

másodfokú bírósági eljárásban nem észlelte a Be. 373. § (1) bekezdésének II. pontjában felsorolt un. abszolút eljárási szabálysértést, amely a bíróságok ítéleteinek hatályon kívül helyezését indokolná. A teljes körű felülbírálat keretében vizsgálta, hogy megvalósult-e bármely egyéb eljárási szabálysértés, azonban ilyet sem észlelt.

Megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített és a másodfokú bíróság ítéletének alapjául is elfogadott tényállás alapvetően megalapozott, és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt fogyatékoságoktól. A Be. 388. § (2) bekezdését alkalmazva, utalva a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjára szükséges rögzíteni a tényállásban, hogy a vádlott nevű fia napján született. Mindezen kiegészítéssel együtt a másodfokú bíróság által is kiegészített tényállás megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt fogyatékoságoktól. Valójában sem az ügyész, sem a védő az ítélet megalapozottságát nem támadta.

Az eljárásban feltárt és a tényállás megállapításának alapjául elfogadott bizonyítékok értékeléséről a bíróságok részletesen számot adtak. Mérlegelésük logikai hibában nem szenved, ezért a Debreceni Ítéltábla az első- és másodfokú bíróság ítéletét az abban rögzített tényállás alapján bírálta felül.

A Miskolci Városi Bíróság a 2/d. tényállási pont kapcsán megállapította a vádlott büntetőjogi felelősségét és bűnösnek mondta ki 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében (Btk. 195. § (1) bekezdés) hiszen a többi tényállási pontban részletezett cselekmények elkövetése során az ott történeteket vádlottutónevű gyermek és utónevű gyermeke is több alkalommal észlelte, azoknak szemtanúja volt. A 2/a. pontban részletezett cselekménynek a utónevű gyermeke, a 2/b. pontban részletezett cselekménynek a utónevű és utónevű gyermek is, míg a 2/c. pontban részletezett cselekménynek részben a , részben a utónevű gyermek volt a szemtanúja. Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott magatartásával, amelyeket gyermekei előtt is tanúsított, veszélyeztette fejlődésüket, így a kiskorú veszélyeztetésének büntette megvalósult. A másodfokú bíróság a 2/d. pontban írt tényállást az általa színvonalasan lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként kiegészítette és arra a megállapításra jutott, hogy bár egyetlenegy, és hatását rövid időn át kifejtő kötelességszegés is minősülhet súlyosnak, azonban jelen ügyben vád tárgyává tett és rögzített kötelességszegések nem minősültek olyan súlyos kötelességszegésnek, amelynek következtében a két kiskorú gyermek értelmi vagy erkölcsi fejlődése veszélyeztetetté vált volna. Nem állapítható meg, hogy a súlyos kötelességszegéssel okozati összefüggésben a gyermekek testi, szellemi vagy erkölcsi fejlődése konkrétan veszélybe került volna és ezen eredmény egyértelműen nem állapítható meg.

A Debreceni Ítéltábla a megyei bíróság okfejtését a 2/b. illetve a 2/c. tényállási pont kapcsán maradéktalanul elfogadta. Az ítéltábla is egyetértett azzal, hogy akkor, amikor a lakásból egy rövid ideig nem tudtak távozni a gyermekek a zár megrongálása miatt, a személyi szabadság megsértése megvalósult, de ez önmagában a kiskorú veszélyeztetése büntetnének megállapítására nem alkalmas. Ugyancsak nem alkalmas kiskorú veszélyeztetés törvényi tényállásának kimerítésére a 2/c. pontban foglalt, egyébként magánindítvány hiányában megszüntetéssel érintett cselekmény, amikor a vádlott úgy

kísérelt meg bejutni az ingatlanba, hogy a gyermekének ajtót nyitó feleségét megpróbálta az ajtóval együtt benyomni a lakásba, aki azonban azt visszazárta. Ezen cselekmények tekintetében a megyei bíróság bűncselekmény hiányára alapított felmentő rendelkezésének indokolása kiegészítésre sem szorul.

A 2/a. tényállási pontban rögzített terhelti magatartás azonban ezen cselekményektől minőségében és mennyiségében is eltér, és a testi sértésen túlmenően azzal alakalmaztatban a Btk. 195. § (1) bekezdésében foglalt kiskorú veszélyeztetésének büntetettét is megvalósítja. Ezen bűncselekményt az valósíthatja meg, aki kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles, és e feladatából folyó kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi értelmi vagy erkölcsi fejlődését veszélyezteti. Helyesen utalt rá a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főügyészség, hogy a szülőnek, mint nevelőnek alapvető kötelessége, hogy gyermekét megóvja minden lelki megrázkódtatást okozó eseménytől, amely pszichés károsodás veszélyével jár. A vádlott e kötelességét szegte meg súlyosan, amikor utónevű fia jelenlétében bántalmazta apósát azt követően, hogy vele ordított, és fejét ököllel ütni kezdte. Ezt követően a tényállás szerint a földre lerántotta, ahol tovább ütlegelte ököllel, illetőleg őt test szerte rugdosta. Idősebb elvette a vádlott a húsklopfolót és azzal is több ütést mért majd id. is ellökte. Ezen cselekménnyel eshetőleges szándékkal ugyan, de jelenlévő kiskorú gyermekének érzelmi intellektuális fejlődését veszélyeztette, és ehhez kapcsolódik klinikai szakpszichológus véleménye, aki szerint az ezen cselekménynél jelen lévő utónevű gyermekről állapította meg, hogy az ő érzelmi intellektuális fejlődését egyértelműen károsította a vádlott magatartása. A bűncselekmény a veszélyeztetés bekövetkezésével befejezett. A kiskorú gyermek fejlődésének tényleges károsodása a törvényi tényálláshoz nem tartozó következmény, az a büntetés kiszabás során lenne értékelhető. A vádlottnak a 2/a. tényállási pontban rögzített cselekménye már túlmegegy azon az általánosan elvárt, de jogi szankcióval nem sújtható kötelességen, mely szerint a szülőnek igyekezni kell jó viszonyt fenntartani a gyermek érdekében, hiszen a gyermek közeli hozzátartozójának a gyermek jelen létében történő durva bántalmazása jelen ügyben a kiskorú veszélyeztetés büntetettének megállapítására is alkalmas.

Mindezek alapján az ítéletábra bűnösnek mondta ki a vádlottat további 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetettében (Btk. 195. § (1) bekezdés).

Az első- másodfokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi enyhítő és súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárta, azokat megfelelően értékelte, s a harmadfokon eljáró bíróság osztva a megyei bíróság azon álláspontját, mely szerint a jelentős 5 évet meghaladó időmúlás mellett a beszámítási képességében közepesen befolyásolt büntetlen előéletű vádlott esetében jelen ügyben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolatlan, a büntetés tekintetében a megyei bíróság ítéletét nem súlyosította.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéletábra Be. 398. § (1) bekezdése alapján a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság ítéletét részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 397. §-ára utalással helyben hagyta.

A bűnügyi költségről szóló rendelkezés a Be. 385. illetve a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2011. március 9.

Dr. Kardos Sándor sk. Elek Balázs sk. . Háger Tamás sk.
a tanács elnöke a tanács tagja - előadó a tanács tagja

Záradék: A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 3.Bf.1217/2009/26. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bhar.II.801/2010/4. számú ítéletében rögzített változtatásokkal 2011. március 9. napján jogerős és végrehajtható.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő